

lagt Mærke til, hvorledes det i Dag er blevet omtalt, at over Halvdelen af det Mandstab, som meget godt kan bære Vaaben, bliver fri for Tjeneste. Blot der er den mindste Feil eller det mindste Paaskud, som de, der møde ved Sæssionerne, selv ere istand til at stille op, saa blive de fri. So, det er en deilig almindelig Bærnepligt! Over Gang jeg tidligere har fremsat dette i denne Sal, er det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg) ikke alene bleven gram i Si, men har roset imod mig. Det var en Anmasselse af mig, har han sagt, at komme med saadanne Talemaader, det var grebet ud af Luften. Jeg beklager meget, at jeg ikke kan faae ham at høre idag; han har jo frasalbet Ordet, fordi det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen) ikke er tilstede. Jeg vilde ellers gjerne have hørt, hvorledes han vilde have taget paa disse Vidnesbyrd, der ere komne frem idag om den almindelige Bærnepligt. Jeg for min Part undser mig ikke ved nu ligesom i 1867 at sige, at jeg altid har været imod den almindelige Bærnepligts Princip i den Forstand, i hvilken det her stilles op. Det nytter ikke, at man som saa ofte tidligere vil møde mig haanende og sige, at det ikke er patriotisk at tale saaledes, og at man uden den almindelige Bærnepligt vilde faae Armeen fuld af Subjekter fra Ladegaarden. Den Talemaade viser jeg tilbage. Jeg siger nu som altid tidligere, at den almindelige Bærnepligt, forsaavidt man vil naae den i Genhold til vort Lands Omraade, vore finansielle Kræfter og vor politiske Stilling, er der kun Mening i, naar man gennemfører den saaledes, at man lader hele det Mandstab, der mønstres paa Sæssionerne, udskrive, henvise hver Mand, man finder tjenstdygtig, til sin Vaabenart, og saa siger: Vi kunne kun bruge Halvdelen, altsaa maa de kaste Lod om, hvem der skal være fri. Og lad det saa blive en frivillig Sag bagefter, hvem der vil blive. Man maa altsaa give Afgang til at bytte. Ja, jeg ser nok, at et æret Medlem ryfter paa Hovedet, men det er nu min Opfattelse. Jeg anser det for ganske anderledes sundt og rigtigt, end hvad der nu sker, at, naar en Mand kommer paa Sæssion og har en Feil paa en Laa eller en Finger, saa slipper han fri. Finde De den Tilstand heldig, saa velbekomme! Mig behager den ikke; jeg tror, vi kom meget videre ved at følge den af mig her anviste Vej. Der er ogsaa talk om Folk, der ville ligge bag Gjerder og Grøfter. Ja, mine Herrer, lad os dog ikke nære altfor sanguinske Forventninger.

Jeg tror ikke, at der er saa stor Begejstring for at komme ud at slaa for Fædrelandet, at der ikke skulde være dem, som helst ville ligge bag Gjerder og Grøfter. Vi have set det før, og lad os ikke stole paa, at det ikke skulde kunne ske igjen. Men jeg siger: Saa giv de Rujoner Leilighed til at blive fri. De, der ville betale for sig paa Sæssionen, have jo dog givet tilkjende, at de ikke have Lyst til at slaa for Fædrelandet, lad dem saa gaa; det er en langt sundere Betragtning. Ja, jeg veed godt, at der er Andre, der ere af en anden Mening, men det bryder jeg mig ikke om; jeg har nu engang Dristighed til at sige min Mening. For mig er Sagen den, at vi i 1867 desværre ere komne ind paa en høist uheldig og forkert Vej, den saakaldte almindelige Bærnepligts Princip. Man har lavet nogle Kammer, hvori den skulde passe; men nu har det viist sig, at de ere altfor snævre, at de ikke kunne rumme Halvdelen, langt mindre det Hele. Derfor siger jeg: Giv Dem ikke til at revidere Hæreloven, men læg den hellere til Side, og begynd paa at lave en ny Lov. Der er brugt det Udtryk om Hæreloven: Den gamle militære Lov. Det lyder underligt i mine Øren. En Lov fra 1867 kan dog aldrig være gammel. Jeg har stent imod den Lov og har aldrig kunnet lide den, og er den bleven gammel og graahaaret paa saa kort Tid, saa viser det, at det Grundstof, den er lavet af, ikke duer. Jeg har advaret imod den, da den blev given, og da jeg er her tilstede, vil jeg ogsaa give mit Raad nu. Det duer ikke med den almindelige Bærnepligt, som den indførtes da, den er ikke for god til at lægge paa Gylden. Det er for mig et Spørgsmaal, om ikke den gamle Lov af 1842 var bedre end Loven af 1867. Der siges her bag ved mig af et gammelt militært Medlem (Sagd), at det var den, og det tager jeg til Indtægt. Jeg tilstaar, at, efter min Opfattelse, er den gamle Lov i mange Stykker bedre end den nye. Jeg siger derfor: Læg Loven af 1867 tilside, og begynd forfra; begynd med at overveie det politiske og det finansielle Spørgsmaal, og lad os saa blive enige om, hvad vi kunne og ville gjøre, hvor store finansielle Offre vi ville bringe. Jeg siger nu som tidligere, at, om der skal være saa og saa mange Særgenter eller Sekondlieutenanter, om Kammerne skulle være fyldte saaledes eller saaledes, det skulle de saghyndige have Lov til at ordne, som de ere istand til. Jeg tror ikke, at mange Begjærende her have Forstand derpaa, ialtsald ikke som de Saghyndige; i den Henseende